

Nemám ráda tlačení při nakupování a přebíhání z krámu do krámu. Celý rok si tak nějak nenápadně monitoruju, co kdo z rodiny nutně podle svých úvah potřebuje.

A podle toho průběžně nakupuju, či si alespoň do telefonu zapisuju postřehy, bez čeho kdo dotyčný nemůže existovat.

Takže jsem do svých záznamů zanesla krom takových dáreků jako je vibrační bruska či rudl nebo kuchyňská váha a zateplené kalhoty, též nutnost pro Ešusa zakoupiti nového Pana Mechače, Novou slečnu Krysu Vasilisu, kteří již zemřeli na úbytě a též nějaké to pískací stvoření, protože jak známo, pískací hračky jsou u všech štěkavců v kurzu.

Zatímco s uskladněním vibrační brusky problém nebyl, u rudlu a pískacích věcí nastaly potíže značné. Rudl je, jak známo, věc dost neskladná a neuschovatelná. Takže bylo velké v hlavě šrocení a nakonec byl rudl po dobu několika mnoha týdnů uschován u mne v kanceláři s tím, že až přijde čas, bude přestěhován k sousedům.

Posléze přetransportován k nám a poté nějak (neznámo jak!!!) úhledně zabalen do podoby dárkového balíčku - z čehož se, mimochodem, postupem času stala moje noční můra, protože... už jste někdy někdo balil rudl do podoby vánočního dárku??? Všechny ty trubky a dvě kolečka??? Jo?? Já teda ne. A byla jsem kapek rozhozená při představě, že já - notorický balicí neschopa - se mám ujmout takovéto záležitosti.

Nicméně se snažím řídit se tím, že co nemusím řešit teď, můžu řešit až v době, kdy na to dojde, takže jsem se v práci pouze nevraživě koukala na soustavu trubek a koleček zvanou Ruda a mezitím zařizovala ostatní potřebné věci. Jako třeba, že jsem se vydala koupit tu nástěnnou váhu pro mamínu. Že jsem se vrátila s obřím výtiskem Bible a bez váhy? Věc

nepodstatná, váhu třeba ještě seženu a David přece říkal, že by si rád v rámci sebevzdělávání Bibli chtěl přečíst.

Hlavně, že jsem též v rámci nákupu pořídila další velmi důležitou věc - házedlo a pískací balónek s bodlinkami!!! Obojí nutně potřebné, neb Zrzavý hošíček jako správný masochista nikdy nepohrdne házedlem - neboli míčkem na šňůře, s kterým se, po odhození a dopadení, může následně při běhu mlátit hlava nehlava právě do makovice. Proč je pro něj zrovna tato zábava tou z nejúchvatnějších, se mi dodnes nepodařilo odhalit. Nicméně vím, že mu tak udělám radost, tak proč mu jí neudělat, že?

Stejně jako s bodlinkatým pískacím balónkem. Nevím proč, musí mít balónek bodlinky, aby se stal zajímavým, a proč obyčejný pískací balónek nikdy nedosáhne takového ocenění, jako ten s bodlinkami, ale беру to jako danou věc. Takže jsem se domů dovalila s házedlem a pískacím bodlináčem.

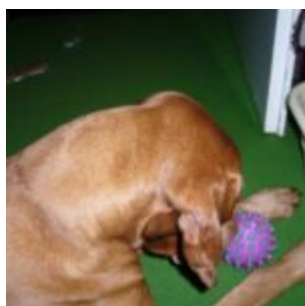
Obé jsem uložila do své skříňky, kam schovávám jakékoliv dárky a... nedošla mi jedna, ZDÁNlivě, ALE OPRAVDU JEN ZDÁNlivě nepodstatná věc. Že ten záprdek zrzavý mi stojí za zády a monitoruje nejen každý můj krok, ale také každý můj pohyb. Prostě jsem otevřela skříňku, dala dovnitř milou Bibli a mrskla tam házedlo a bodlináče..... a pak už jsem se nestačila divit.

Od toho dne až do Štědrého dne, kdykoliv se milý hošíček dostal do pokoje ke skříni, vždy se s úpěnlivým pohledem postavil či posadil před skříňku a začal kníkat jako fenka, když jí po porodu seberou celý vrh štěňátek. Když domů doputovaly i dárky od ségry, naprosto neochvějně věděl, která krabička je nadepsána jeho jménem. Takže buďto seděl před skříni a naříkal, anebo měl hlavu vraženou v tašce s dárky od ségry, šňupák narvaný u své krabičky a opět naříkal.

Ještě hůř bylo, když už byly dárky zabalené a on k nim měl občas nečekaně volný přístup. To jsem ho pak buď přistihla, jak tlapou tříská do balíčku, který vydával zvuky jako šílená slepice anebo, jak čumákem po pokoji něžně a snaživě postrkuje balíček, který obsahoval žvýkáci kost z buvolí kůže. Kupodivu se ani jednou nepokusil žádný z balíčků rozbalit. Nicméně, to že honil balíčky po pokoji, bylo znepokojivé, takže pak už tam měl přístup pouze pod dohledem. To jeho zvědavost zcela pochopitelně jen vystupňovalo.

Když pak na Štědrý den došlo k přenášení dárků (světe div se, podařilo si mi i - za pomoci pytlů na odpadky, obřích tašek a několikero rolí balícího vánočního papíru - zcela luxusně zabalit ten obávaný rudl), byl už Ešus tak trošánek v tranzu. Cokoliv se z pokoje přesouvalo přes kuchyň do obýváku pod stromeček, bylo přesouváno pod bedlivým zrzavým dohledem.

Byl horší než celníci na hranicích Kolumbie, už už jsem čekala, že budu muset začít vyplňovat obávaný formulář zvaný Jednotná Celní Deklarace. Naštěstí na ono JCDéčko nedošlo a já mohla dokončit náročný přesun včetně toho, že jsem "nenápadně" (když jsem prve Davida zamkla v koupelně) dovalila pod stromek milého Rudánka a modlila se, abych mu při transportu nenatrhla pracně sešitou "sukénku". Zadařilo se, Ešus byl pracně "vykopán" zpod stromečku, odkud už potřetí vytahoval svůj balíček se žužlací kostí a odmítal si nechat vysvětlit, že... "Nejdřív sakra musí zazvonit ten zvoneček!!!".

Když konečně "zazvonil zvoneček", bylo to o Ešusí žinfárkt. Protože to nezazvonil zvoneček ke stromečku, ale sousedka Danuška. A tu on miluje!!! Celým svým zrzavým srdéčkem. Jenže, od nedávna to má malý háček. Malý, zrzavý a chlupatý józefpšíkovitý háček. Danuška se totiž ujala józefpšíka Kolomba, kterého už jeho páníčci nechtěli. V jedenácti letech. No... ne že by ho v podstatě celých těch jedenáct let doopravdy chtěli, oni ho tak nějak jen trpěli a teď už je přestal bavit docela.

Zaplaťpsíbůh za všechny takové Danušky, protože jinak by už byl Kolombo dneska za Duhovým mostem pomocí poslední injekce. To že tady ještě běhá, že je z něj konečně po jedenácti letech veselý pes, že omládnul, ožil, to je jen a jen Danušky zásluha. No ale to Ešus pochopitelně nemůže brát v potaz a bere jako zradu psí největší, že Danuška už nemiluje výhradně jen a jen jeho, ale že má doma toho mrňatýho smetáka, kterej ho navíc přehlíží jak krajinu!!!

Takže když Danuška přišla, následovala od Ešusa vlna milostného vyznání a když pak dovnitř s přehledem napochodoval Kolombo, došlo na mrazivé vyjednávání. Ovšem naprosto jednostranné. Zatímco Ešus brblal, kdykoliv se mu zdálo, že je od něj Kolombo blíž než na tři kilometry, předváděl Kolombo naprosto úchvatně hru zvanou "Tadyžádnejjinejčoklnejni atenzrzatejužvůbecne!" Za tyhle etudy Kolomba zase zcela naprosto miluju já.

Je naprosto úchvatné pozorovat, jak ten psí profesor komunikuje na úrovni. Jenže... to by nesměl komunikovat s Ešusem zvaným Barbar Konan :-D. Pak by se možná i domluvil. Takhle je to, jako kdyby na pustém ostrově místo Robinsona ztroskotal Einstein a chtěl posléze Pátkovi vysvětlovat teorii relativity. Kolombo se nicméně nevzdává a já s úsměvem tiše pozoruju jeho úsilí vysvětlit tomu smetákovi maďarskýmu, že řeší něco, co vůbec neexistuje.

Po společném sousedském dýchánku a několika přípitcích následovala, když jsme se rozloučili, večeře a Ešus se konečně dočkal. Konečně zazvonil ten zvoneček (páníčkem mu, zcela podle, nainstalovaný na stužce na krk). Všechno jedno, hlavně, že už byl u toho stromku a mohl se do toho pustit. A pustil. S vervou sobě vlastní.

Zcela neomylně (nic nepochopitelného) vytahoval jeden svůj dárek za druhým. Zahájil novým panem Mechačem, vzal to přes novou Krysu Vasilisu, kosti z buvolí kůže, leč... pořád to ještě nebylo ono. Pak se konečně dočkal!! Byl tam, byl!! Ten, na kterého celou tu dobu netrpělivě čekal! Vyrval ho z obalu a vášnivě zmáčnul.

Ozval se zvuk, která páníčkoví vyrval pajšl z těla a mozek v hlavy. A v Ešusovi rozlil vlnu energie, takže milý balónek začal v kušně mačkat s takovou vervou, že to vypadalo, že máme doma zešlivší orloj. Co orloj!!! Celou zešlivší Loretu!! Abych zachovala vánoční atmosféru (a taky abychom se slyšeli a nerušili sousedy), oslovila jsem Hošíčka s informací, zdaliž ví, že tam má ještě dáreček od Pavlínky.

Jak slyšel: "od Pavlínky" začal se mocně rozhlížet, kdeže je ta Pavlínka, neb mou sestru též zcela horoucně miluje (bože ten čokl ty ženský miluje naprosto nezřízeně) a nevynechá příležitost jí vyznat lásku. Pavlínky nebylo, ale byla tam od ní krabička. Vyhmatnul jí z pod stromečku tlapou, a jal se rozbalovat. Jak byl v tom ajfru, vypadalo to, že celé rozbalování krabičky se spíše zvrhne v devastaci okolí, ale nakonec se podařilo. Hned navrchu krabičky

vyvrácenou vzhůru a toužebným pohledem v oku. Jít v ten moment na závody v IPO, máme plný počet bodů za chůzi u nohou. Bylo to jasné, z Ešusa se stal ježčí fanatik.

Že tomu tak opravdu je, se ukázalo nejen odpoledne, kdy jsme museli rozhodně ježka vzít s sebou do polí, neb bez něj prostě nemůžeme udělat ani krok. V polích to následně vypadalo, jako když se tam usídlil spolek šílených slepic. Stařina je tam dost vysoká. Tak vysoká, že se tam i pomatený vižlák ztratí z dohledu. Ne tak ovšem z doslechu. Takže jsme měli možnost vidět prudce se vlnící a komíhající trávu, z které se řinuly zvuky skutečně odpovídající léčebně pro duševně choré slepice.

Sem tam se nad uschlou stařinou vynořila zrzavá hlava se štěstím vypoulenýma očima, ozvalo se mocné zaječení ježka a hlava opět zmizela, aby se za stejného zvukového doprovodu objevila ve vteřině tak o dvacet metrů dál. Bažantíci? Zajíci?? Nic. Nic jiného pro Zrzavohubce neexistovalo než JEŽÉÉÉÉÉÉK!

Ještě větší překvapení na mě ale čekalo den následující. Jeli jsme na Štěpána na chalupu. Nasypat do zásobníků pro ptáčky slunečnici, zkontrolovat chalupu, zahradu a... začutat si s Ešusem fotbálek, neb této mužné zábavě poslední dobou dosti propadl. A protože konečně pochopil, o čem je přihrávka, nedělám poslední dobou na chalupě nic moc jiného, než že trénujeme s basketákem na mistrovství světa ve fotbale.

Nu z auta, které jsme pro nesjízdnost přístupové cesty k chalupě museli nechat na nádraží, se Ešus katapultoval jako vždy. A zde změna. Hned následně se nalepil na mojí kapsu a s úpěnlivým výrazem: "Hod'-hod'-hod'-hooooooooood' ho úúúúž!" capal cestou na chalupu vedle mě. Jako vždy jsem vyměkla a tak jsme vypadali jako výprava s pojízdnou slepičárnou. David chodí rychle, já jsem šla tentokrát pomalu, aby mamina neměla pocit, že musí pospíchat. Ešus rotoval mezi námi a obstarával "hudební" doprovod. Inu tak trošek magorárna.

V závěru už Ešus mastil vepředu s Davidem, a když jsme se konečně blížily k chalupě i my dvě s maminou, tak rohu naší louky, na vyvýšenině stál hrdý Náčelník Zrzavá huba, snaživě požvykoval ježka a celému světu takto ječivě oznamoval, že JE ZDE!! Nevím, jak na to koukalo opodál stojící stádo srn, já osobně si říkala, že ten pes je fakt magor. Což se ukázalo býti pravdou o pár hodin později a to už se konečně dostáváme skorem k onomu štěpánskému zajíci.

Nebyla jsem až tak moc překvapená, že tentokrát Ešus nežadonil o fotbálek a zcela nezřízeně dával přednost ježkovi před basketákem. Teď jsem to bylo naopak já, kdo pomalu přemlouval k čutání. Milostivě se tedy uvolil - vždy výměnou za pár hodů ježourem. V podstatě jsem čekala, že ježčí fanatik se do fotbálku dneska nepožene.

Ale byla jsem opravdu, ale opravdu hodně překvapená, když jsem v rámci hry nazvané "Ulov ježka", kdy Zrzavohubec sedí u nohy a vystřelí za ježourem až na povel, mrskla milým ježkem do prostoru a... trefila se s ním do zajíce. Tedy takhle, já nebyla zaskočená tím, že jsem se trefila do zajíce. Vzhledem k mé šikovnosti to nebylo poprvé a ani ne naposled.

Poprvé jsem zajíce sestřelila u nás v lesoparku v Řepích. Aportovací činkou. Chudák. Koupil jí, ani nevěděl jak. Tentokrát to nebylo naštěstí tak bolestivé. Nicméně věřím, že infarktózni to bylo stejnou měrou. Vezměte si, že si tak ležíte v měkkém pelíšku ze suché trávy a z ničehož nic jednu koupíte. Zajíc na nic nečekal a vypálil jako - no jako ten zajíc.

A nebyl sám. Bez povelu, bez svolení vypálil zároveň i Hošíček Zrzatý. Ve vteřině smazal zajícův náskok a... než jsem stačila cokoliv udělat, než jsem stačila zařvat jediný povel už byl u něj. Drapnul ho do kušny a celou silou svých čelistí mocně zmáčknul. Ozvalo se příšerný zaječení, popadaly tašky na střeše, Davidovi vypadnul z ruky majzlík, kterým otloukal omítku, mně popraskaly oba bubínky, ale Náčelník Zrzavá huba byl šťastnej jako ta blecha.

V očích mu svítilo nadšení a člověk tam mohl číst: "Dokázal sem to, DOKÁZAL! Stihnul sem to!! Sice na poslední chvíli, ale stihnul. Bylo to o fous, ale klaplo to. Ještě, že mám tydlety dokonalý instinkty!!! Nebejt toho, že jsem rychlejší jako tajfůn, tak sem o něj mohl taky klidně přijít!! Ale to bych nesměl bejt já!! Hotovej psí betmen, kterej umí zasáhnout i dvě minuty po dvanáctý. Ještě že tak!! Jinak se taky mohlo klidně stát, že ten blbej zajíc by mi toho ježoura štípnul!!!!" a rotoval blaženě prostorem a mačkal a mačkal kušnou toho zatracenýho ježka.

Já jsem stála na fleku jak Lotova žena s očima jak letec při přetížení a stále ještě nepobrala skutečnost, že ten zrzavej máčovka se tak příšerně bál o svého milovaného ježoura, že ač mu zajíc před nosem vypálil, jeho jedinou starostí bylo hájit svůj majetek. Asi aby náááhodou zajíc též nepropadl kouzlu bodlináče a náááhodou ho nenapadlo ho o něj připravit. Halt ježek, to je láska převeliká, o tu se přece nenechá obrát. Stačí, že mu hračky kradou psí kámošky, ještě aby s tím začínali nějaký zajíci, to už by byl vrchol.

Hm, jak jsem uvedla, netrefila jsem zajíce poprvé a bylo mi jasné, že to nebude ani naposled. Ale že to bude hned druhý den?? Stejným způsobem, jen na jiném místě?? To mě fakt nenapadlo. Odpolední procházka v polích u nás. Zbytky sněhu, zima, mokro. Nechci, aby Ešus moc rotoval prostorem a plašil při tom zvěř, která má v zimě už takhle dost starostí. Takže hrajeme opět hru "Ulov ježka". Pes u nohy, ježek letí prostorem a... jo. Trefila jsem ho zas. V místě, kde by teda jeden zajíce moc nečekal. Pes opět bez povelu vyráží, dva skoky a má ho v kušně. Ježka. Už se nedivím. Pes štěstím bez sebe rotuje prostorem kolem mě, hubu kolem celý hlavy a v očích výzvu : "HÁÁÁZEJ, HÁÁÁÁZEJ!"

Hm, některá závislost není náhodou vůbec na škodu. No a my od Vánoc chodíme poli, házíme bez přestání ježka a posloucháme šílenou Loretu. Celých devět dní. Dneska, když to píšu je neděle, Ešus je odpadlý v bydlíku, spí na zádech, všechny čtyři hnáty vytrčený do prostoru, chrápe jak starej kořala a já věřím, že se modlí, abychom už šli do práce, aby se mohl konečně pořádně vyspat a odpočinout svým uštváním noženkám.

11.1.2010